

литературы путешествия, которое описывает реальность Восточной Европы и ее отношения с Западом. Поскольку они принадлежат к тому же поколению и того же географического региона, Стасюк и Андрухович имеют подобное видение и аналогичное мнение о Восточной / Центральноевропейскую истории, на европейскую интеграцию и регионализм, но их национальные идентичности, языковая самобытность, стили повествования и творческие методы отличаются.

Ключевые слова: идентичность, литература о путешествиях, нарратор, рассказ.

ББК 83.(4 УКР)

УДК821. 161. 2

Гадей Карабович, проф. (Люблін)

Єднання розбитого світу в літературній творчості еміграційних поетів Нью-Йоркської групи

Стаття присвячується поверненню літературної творчості еміграційних поетів, об'єднаних у 1959 році у Нью-Йоркську групу, до літературного дискурсу України. У статті розглядається феномен групи з позиції історичного розвитку на тлі її поетичних видань. Завдання статті полягає в тому, щоб дослідити та показати історію Нью-Йоркської групи як авторський творчий феномен, але в контексті часового становлення групи, з перспективи єднання розбитого світу на тлі бурхливих епох та цивілізації. Нью-Йоркська група – це була в українській літературі творча формація, яка живучи в еміграції, у США, Бразилії та Німеччині надихалася Україною та увійшла до канону української літератури другої половини ХХ ст. Це були Емма Андіївська, Роман Бабовал, Богдан Бойчук, Женя Васильківська, Віра Вовк, Патриція Килина, Олег Коверко, Юрій Коломиєць, Марія Ревакович, Богдан Рубчак, Юрій Тарнавський і Марко Царинник. На прикладі Нью-Йоркської групи протягом цілого творчого феномену видно зв'язок еміграційних творців з материком, їх ностальгію за рідною землею – названу Олександром Астаф'євом феноменом самосвідомості

Ключові слова: Нью-Йоркська група, поезія, еміграція, вигнання, повернення. Висвітлюються художні шукання митців Нью-Йоркської групи, яка творила в річищі модерністського дискурсу.

Reconstruction of a Fragmented World The Literary Work of Émigré Poets of the New York Group

The article presents a return of the literary work of The New York Group to the fold of the Ukrainian culture. The poetic creativity of the Group is examined in its historical aspect. The article aims at presenting the history and achievements of The New York Group as an outstanding creative phenomenon. The Group's activity took place in a world fragmented by historical and political events. The New York Group was the first active group of poets contributing to the Ukrainian culture from their emigration in the USA, Brazil and Germany. Gravitating for a long time towards the mainstream Ukrainian literature, the group was finally admitted among its Twentieth Century classics. The members of the group include Emma Andiyevska, Roman Baboval, Bohdan Boychuk, Zhenia Vasylkivska, Vira Vovk, Patricia Nell Warren, Oleh Koverko, Yury Kolomiyets, Maria Revakovich, Bohdan Tymish Rubchak, Yury Tarnavskiy and Marko Tsarynyk. Emigrants distributed among several countries, they were longing for the return to the fold of the Ukrainian literature. Their creativity was characterised by an acute nostalgia for their homeland, the phenomenon described by Alexander Astafjev as «self-consciousness».

Keywords: The New York Group, poetry, emigration, exile, return.

Постановка проблеми та її значення. Стаття має літературознавчий оглядовий характер й оповідає про історію Нью-Йоркської групи. Присвячується переважно становленню літературної історії групи, розкритому на вибраних прикладах. Українська література загалом та творчість української еміграції зокрема відіграли важливу роль у становленні та розвитку літературної свідомості в Україні. Повернення українських еміграційних поетів та письменників, членів Нью-Йоркської групи до читача після проголошення Україною державної незалежності у 1991 році стало, отже, важливим фактором літературного процесу [5, с. 102 – 110]. Відбулася презентація творчої формації, яка, живучи в еміграції, надихалася Україною та увійшла до канону української літератури другої половини ХХ ст. [3, 373 с.]. Творчість української еміграції стала, візитівкою української літератури ХХ ст., де Нью-Йоркська група розглядається як історичний феномен українського творчого зростання [4, 288 с.].

Аналіз публікацій та досліджень. Творчість української еміграції залишається досі темою не до кінця дослідженою з огляду на її відносно недавнє повернення до літературного

дискурсу України. Проте, як кожний літературний феномен, тема ця здобуває нових дослідників, які поширюють в українському літературознавстві джерела знань та літературних оцінок. Наукові публікації та дослідження, можна визначити в контексті вибраних досліджень українських літературознавців та істориків літератури: О. Астаф'єва, М. Ткачука, Ю. Григорчук, Т. Карабовича, М. Ревакович, П. Сороки [4; 1; 7; 3; 6], та співтворців Нью-Йоркської групи, літературних критиків та її лідерів Б. Бойчука та Б. Рубчака [2]. У пропонованій розвідці досліджується літературна творчість еміграційних поетів об'єднаних у 1959 році у Нью-Йоркську групу [4, 288 с.]. Їх літературний дискурс визначив в українській літературі культурологічну категорію про Нью-Йоркську групу як творчу одиницю. Стаття за поставленою темою – як єднання розбитого світу в літературній творчості еміграційних поетів Нью-Йоркської групи, відкриває індивідуальний літературний феномен українських емігрантів на тлі епохи [7, 302 с.].

Метою статті є визначити важливість творчості Нью-Йоркської групи у поверненні до літературної свідомості України. **Завдання статті** полягає в тому, щоб дослідити та показати історію Нью-Йоркської групи як авторський творчий феномен, але в контексті часового становлення групи, з перспективи єднання розбитого світу на тлі бурхливих епох та цивілізації.

Виклад основного матеріалу. Творчість Нью-Йоркської групи, подана з перспективи єднання розбитого світу у літературній творчості еміграційних поетів Нью-Йоркської групи є літературознавчою характеристикою еміграційного середовища українських письменників, які мешкали та творчо працювали у Нью-Йорку. Нью-Йоркська група – це неформальне літературне угруповання, в якому діяли українські еміграційні поети, що внаслідок закінчення Другої світової війни опинилися на заході Європи. Після її завершення вони виїхали з Європи до США, головним чином до Нью-Йорку, де після 1955 р. почали зустрічатися на різноманітних еміграційних суспільно-культурних заходах. Початково молоді українські поети зустрічалися у приватній італійській кав'ярні «Orchidea» та Українському літературному клубі. Тут обговорювалися літературні питання, поточні справи та теми, що торкалися функціонування літературної організації молодих, серед інших еміграційних угруповань. У зустрічах брали участь: Юрій Тарновський, Богдан Бойчук, Богдан Рубчак, молоді художники Ярослав Вижницький, Зенон Онишкевич, Любоко Воронович, Аркадія Оленська, Борис Пачовський, Богдан Титла. Літературно-мистецькі зустрічі в Українському літературному клубі закінчувалися у кав'ярні «Orchidea», де народжувалися перші дружні відносини. Для заснування групи вирішальне значення мала зустріч з поетом Євгеном Маланюком у 1955 р. та літературознавцем Юрієм Лавріненком, а також участь Юрія Тарнавського, Богдана Бойчука і Богдана Рубчака у з'їзді еміграційних письменників 19 січня 1957 р., на якому було засновано Об'єднання українських письменників в Екзилі [7, с. 19 – 28].

У 1955 – 1957 рр. установилася точна кількість осіб, які почали творити групу: Віра Вовк (Селянська, нар. 1926 р.), Богдан Бойчук (нар. 1927 р.), Женья Васильківська (нар. 1929 р.), Емма Андіївська (нар. 1931 р.), Юрій Тарнавський (нар. 1934 р.), Богдан Тиміш Рубчак (нар. 1935 р.), Патриція Килина (справжнє прізвище: Патриція Нелл Варрен, нар. 1936 р.) та художники: Юрій Соловій, Богдан Певний, Любослав Гуцалюк, Аркадія Оленська (згодом – Оленська – Петришин) і Слава Геруляк. У 60-их з групою співпрацювали: Юрій Коломиєць (нар. 1930 р.), Олег Коверко (нар. 1937 р.) та Марко Царинник (нар. 1944 р.). На порозі 70-х років до групи прийнято Романа Бабовала (1950 – 2005), а в другій половині 80-тих – Марію Ревакович (нар. 1960 р.). Отже, група відображала ширшу мистецьку платформу українського мистецько – літературного середовища того самого покоління зі зближеними до себе ідейними поглядами та смаками [5, с. 102 – 110].

Найменування групи було усталене 20 грудня 1958 році на зустрічі Богдана Бойчука та Юрія Тарнавського у присутності Патриції Килини та Ані Бойчук у Нью-Йоркській кав'ярні «The Peacock». Тут поруч з назвою «Нью-Йоркська група», задекларовано заснувати «Видавництво Нью-Йоркської групи» та літературний щорічник групи «Нові поезії», перший

номер якого вийшов друком у 1959 р. з обкладинкою авторства Юрія Соловія та логотипом Богдана Певного. Склад осіб групи сформувався протягом 1958 – 1959 рр. з семи поетів – звідси назва надана групі Вірою Вовк: «Велика сімка», яка часто з'являлася у літературному середовищі еміграції та стосувалася Нью-Йоркської групи. У 60-х роках художник Юрій Соловій намалював картину «Портрет Нью-Йоркської групи», на якій зобразив «велику сімку», себе та логотип групи з написом «Нью-Йоркська група» [7, с. 19 – 28].

Поети групи не склали літературного маніфесту, хоча при складних умовах творчого процесу декларували свою приналежність до різних жанрів, таких як сюрреалізм, абстракціонізм чи модернізм. Лейтмотивом були літератури, в яких жили поети, зокрема американська, але також іспанська чи португальська Південної та Латинської Америк [4, с. 3 – 42].

Найбільшу активність Нью-Йоркська група виявляла у період видавання «Нових поезій» (1959 – 1971), тоді у видавництві групи друкувалися індивідуальні збірки поезії. У 1961 р. до співпраці зі щомісячником «Сучасність» запрошено Богдана Бойчука, а 1962 р. до редакції щорічника «Слово» – Богдана Рубчака. Участь у еміграційному літературному дискурсі вищезгаданих поетів давала можливість ширше розвивати модерністичні настанови та впливати на літературний процес екзильної творчості. У 60-тих роках група зустрічалася на авторських читаннях, коли Віра Вовк вивчала порівняльне літературознавство у Нью-Йорку [4, с. 3 - 42].

Місцем зустрічей групи був тоді Український літературний клуб та приватне помешкання Ірени та Романа Стецюр, котре Богдан Бойчук називав «літературним салоном». На зустрічах, де відбувалися літературні розмови, читання поезії та обговорення поточних справ, бували також письменники, не пов'язані з групою: Євген Маланюк, Вольфрам Бургардт, Василь Барка та художники: Юрій Соловій, Аркадія Оленська-Петришин, Любослав Гуцалюк, актор Йосип Гірняк, літературознавець Григорій Костюк, тодішній редактор «Сучасності» – Іван Кошелівець, Аня Бойчук, Лариса Кукрицька та інші. Музикознавець Ірена Стецюра дбала також про музичне оформлення зустрічей, які згодом набули літературно-інтелектуальних рис та широким відгомном відбилися в еміграційних українських колах Америки.

Перебування на літературних зустрічах Нью-Йоркської групи відомого еміграційного поета Євгена Маланюка отримало значний розголос в еміграції США та обумовило зацікавлення творчістю групи. Євген Маланюк не друкувався у «Сучасності», вважав, що пов'язаний з координаційною радою «Прологу» щомісячник не відповідає йому з політичних міркувань, але дав згоду надрукувати в 1964 р. у видавництві групи свою збірку «Серпень», а відтак високо цінував свої контакти з Нью-Йоркською групою. Як згадує Богдан Бойчук, участь Євгена Маланюка в літературно-мистецькому салоні Ірени Стецюри – давнього члена пражан, сприймалася як схвалення авангардної творчості Нью-Йоркської групи. Тим більше, що Євген Маланюк писав у каноні літератури, що ґрунтувалася на досвіді української поезії 20-их років [4, с. 3 – 42].

Літературні контакти Нью-Йоркської групи заторкували також письменників старшого покоління: Олексу Стефановича, Оксану Лятуринську, Наталю Ливицьку-Холодну, митця Петра Холодного, письменника Василя Барку та літературознавців Богдана Кравціва і Вадима Лесича. Різні площини тих контактів стосувалися літературних дискусій, виданих і запланованих до друку збірок поезій та написання критичних статей до збірок. Найбільшим досягненням групи було редагування та видання щорічника «Нові поезії», яким займалися Юрій Тарнавський та Богдан Бойчук. Це непросте редакційно - видавниче завдання було платформою зустрічей між членами групи аж до дебюту у щорічнику Романа Бабовала в 1969 р. Друк у двох останніх номерах віршів поета з Бельгії розширив творчу оптику та дозволив ввести нового поета з Європи до грона Нью-Йоркської групи [7, с. 19 – 28].

У 1969 р. Богдан Бойчук спільно з Богданом Рубчаком підготували для видавництва «Сучасність» антологію сучасної української поезії на заході «Координати» [2, 372 с.] в двох томах, проект якої охоплював усіх поетів, що жили, або померли в еміграції. З огляду на

велике зацікавлення нею, її було видано як додаток в однотомній книжці. Антологія швидко розійшлася серед української еміграції США, Канади і Західної Європи. Після того, як її примірники потрапили в Україну, антологія була піддана цензурі, а влада почала вважати її «антирадянською», і вона опинилася у переліку книжок, заборонених для ввезення у Радянський Союз.

У 1971 р. вийшов останній щорічник „Нові поезії”, а група почала переживати кризу існування. Цю кризу поглибив відхід від Юрія Тарнавського його дружини, поетеси Патриції Килини. Розлука поетичного подружжя у 1969 р. спричинила душевну кризу Юрія Тарнавського, з якої народилася його англomовна повість «Meningit» (1975), а Патриція Килина відійшла від писання українською мовою. Щойно у 90-тих роках у Лос-Анджелосі заснувала вона редакцію газети для захисту сексуальних меншин в Америці та видала кілька повістей англійською мовою [7, с. 19 – 28].

Період 70-их – перша половина 80-их років принесли поглиблену кризу групи як цілості. Більшість поетів індивідуально видавала свої поетичні збірки у видавництві «Сучасність». Женя Васильківська відійшла від поезії, розриваючи контакти з групою. Номінальні члени групи Юрій Коломиєць, Олег Коверко та Марко Царинник, приєднані до неї у 1969 р., до антології сучасної української поезії на заході «Координати» [2, 372 с.], рідко друкувалися, зокрема у «Сучасності», фактично лишаючись поза літературним процесом. Емма Андієвська виїхала до Мюнхена, де працювала на радіо «Свобода». Віра Вовк, як працівник університетів у Ріо-де-Жанейро, на свій кошт видавала збірки поезії у бразильських видавництвах, багато перекладала та займалася літературно-культурною діяльністю у Ріо-де-Жанейро. Юрій Тарнавський більшість своїх книжок надрукував у видавництві «Сучасність» у Мюнхені та після перенесення редакції видавництва до Нью-Йорку, у США. У 1972 році Богдан Бойчук видав під видавничою фірмою групи збірку Ігоря Калинця «Коронування опудала», котра потрапила на захід як дисидентська книжка цього відомого поета зі Львова [4, 3 – 42].

Богдан Бойчук залишався лідером Нью-Йоркської групи і не погоджувався з думкою, що група не існує. Після видання у 1983 р. власної збірки вибраних поезій у видавництві «Сучасність», налагодив контакти з головним редактором щомісячника, Іваном Кошелівцем, який запропонував Бойчуку обійняти посаду літературного редактора. Цей період, коли поет займався редакцією літератури у «Сучасності», сповнюють цікаві збірки поезії, прози, оповідань, літературної критики та театральних обговорень. На перших сторінках з'явилися прізвища Нью-Йоркської групи: Богдана Рубчака, Емми Андієвської, Богдана Бойчука (головним чином театральна критика), Юрія Тарнавського, Романа Бабовала, Олега Коверка, Юрія Коломийця та Марка Царинника. Переломною була зустріч Богдана Бойчука у 1984 р. з емігранткою з Польщі, україномовною поетесою Марією Ревакович. У 1987 році поет видав дебют Марії Ревакович «3 мішка мандрівника» у видавництві Нью-Йоркської групи. Друкував також поезії цієї авторки у «Сучасності». У 1988 р. він залишив свою дружину Аню Бойчук та одружився з Марією Ревакович, проживаючи з нею у Нью-Йорку та Глен Спей. Цей факт змінив життя поета, у 1988 р. він побував у Польщі, щоб познайомитися ближче з родиною Марії Ревакович, та у Варшаві. В редакції українського тижневика «Наше слово» 23 вересня 1989 р. відбулась поетична зустріч Богдана Бойчука та Марії Ревакович. 9 жовтня того ж року відбувалася зустріч у Спілці письменників України в Києві, яку вели Микола Жулинський та Микола Рябчук, де народились перші плани заснувати літературне видання у Нью-Йорку та Києві, як літературний орган Нью-Йоркської групи та Спілки письменників України. Ця думка втілилася у 1990 р. із виходом у світ першого номера квартальника «Світо – вид», до редакції якого було запрошено членів групи: Віру Вовк, Юрія Тарнавського, Богдана Рубчака, Романа Бабовала, та як співголів редакції – Богдана Бойчука і Марію Ревакович [5, с. 102 – 110].

Під час перебування в Києві у 1989 р. Богдан Бойчук зустрівся з письменницьким середовищем, зокрема з поетом-дисидентом Миколою Воробйовим та Віктором Кордуном, якого попросив допомогти купити квартиру в Києві, думаючи переїхати в Україну. Подібний

крок зробив також Юрій Тарнавський, адже купуючи житло в Києві, поети могли без перешкод приїжджати в Україну та реалізувати свої літературні плани. Віра Вовк, перебуваючи до Києва, зупинялась у літературознавця та дисидента Михайлини Коцюбинської. [4, с. 3 – 42].

У 1991 р. Україна стала самостійною державою. Для Нью-Йоркської групи це відкривало нові обрії в їхніх літературних планах. Переставала існувати державна цензура та відкривалися можливості повернення творчості групи в Україну. З-поміж членів групи лише Богдан Рубчак залишився осторонь бурхливих змін та з перспективи Чикаго стежив за політичними й культурно – літературними змінами в Україні. У 1991 р. поет видав збірку віршів у Києві, до якої увійшли його поезії з книжки «Крило Ікарове» та принагідно друкувався у «Світо-виді» у 1990 – 1999 роках. Незалежність України стала для Нью-Йоркської групи не лише літературним поверненням до українського читача, а й сентиментальною мандрівкою у спогади та дитинство. У 2001 р. з нагоди видання зібраних «Поезій» у Києві Віра Вовк намагалася через Київ, Луцьк, Львів потрапити до читачів та зустрічатись з невідомою їй публікою, часто це були діячі культури, дисиденти та особи з церковних кіл [1, 364 с.]. Активність Емми Андієвської була помітна не лише на шпальтах «Світо-виду», але також у виданих в Україні поезіях і у малюванні, яке виставляла не тільки у Мюнхені, але також у галереях та музеях Києва, Львова та Донецька – міста, де поетеса народилася. Нав'язуючи творчі контакти з літературознавцем з Тернопільського педагогічного університету Петром Сорокою, поетеса потрапляла зі своєю творчістю в Україну та ділилася своїм словом з читачем [6, 240 с.].

У 90-х роках Нью-Йоркська група активно видавалася в Україні, тоді вийшли книжки Віри Вовк, Богдана Бойчука, Романа Бабовала, Емми Андієвської та Марії Ревакович. Відбулось багато літературних зустрічей з читачем, поети виступали по телебаченню, радіо та в українській пресі.

Нью-Йоркська група – можна сказати – мала кілька вагомих періодів: власний, коли редаговано щорічник «Нові поезії» (1959 – 1971), та зовнішній, коли група друкувалась у «Сучасності» (1961 – 2003) та щорічнику «Слово». У 90-тих роках, коли Богдан Бойчук редагував «Світо-вид» (1990 – 1999) та спільні антології поезії протягом 1969 – 1991 років, які показували творчість групи як індивідуальну мандрівку «до себе», оперту на головних стилях епохи: модернізмі, сюрреалізмі та абстракціонізмі [7, 19 – 28].

Висновки та перспективи дослідження. Метою статті було висвітлити історію творчості еміграційних поетів, згуртованих у Нью-Йоркську групу. Їх літературний дискурс у всіх аспектах творчої діяльності, визначив в українській літературі культурологічну категорію про Нью-Йоркську групу як активну та творчу. Стаття за поставленою темою – як єднання розбитого світу у літературній творчості еміграційних поетів Нью-Йоркської групи, відкриває індивідуальний літературний феномен української поезії Емми Андієвської, Романа Бабовала, Богдана Бойчука, Жени Васильківської, Віри Вовк, Патриції Килини, Олега Коверка, Юрія Коломийця, Марії Ревакович, Богдана Рубчака, Юрія Тарнавського та Марка Царинника на тлі епохи.

Поети Нью-Йоркської групи – це, безумовно, творча еміграція, яка підтримувала ідейні зв'язки з шістдесятниками та поетами Київської школи. На прикладі Нью-Йоркської групи протягом цілого творчого феномену було видно зв'язок еміграційних творців з материком, їх ностальгію за рідною землею – названу Олександром Астаф'євом феноменом самосвідомості [4, с. 24 – 29]. Високий літературний рівень та художній смак Нью-Йоркської групи були спробою заперечити факт, що група лишень формально існує в історії української літератури та не зуміє повернутися в Україну.

Безумовно феномен Нью-Йоркської групи чекають подальші наукові дослідження, бо група внесла до історії української літератури неповторні та багатогранні твори. Чимала інформація про літературу еміграції має різну семантику, тому кожне наукове дослідження внесе нові художні акценти і штрихи про групу загалом і про її учасників зокрема.

Література

1. Григорчук Ю. Проза Віри Вовк: Виміри сакрального. / Юлія Григорчук – Брустурів: Дискурсус, 2016. – 364с.: іл.
2. «Координати». Антологія сучасної української поезії на заході [Текст] / [упоряд. Бойчук Б., Рубчак Б.] – В 2 т. – Т. 1. Нью-Йорк-Мюнхен: «Сучасність», 1969. – 372 с.
3. «Півстоліття напівтиші». Антологія поезії Нью-Йоркської групи [Текст] / [упоряд. М. Ревакович] – К.: Факт, 2005. – 373 с.
4. Поети «Нью-Йоркської групи»: антологія [Текст] / [упоряд. О.Г. Астаф'єв]. – Х.: Ранок, 2003. – 288 с.
5. Ревакович М. Дещо про Нью-Йоркську групу, // «Світо-вид», № 2(23), Київ – Нью-Йорк, 1996. – с. 102 – 110.
6. Сорока П. Емма Андіївська: Літературний портрет. – Тернопіль: Стар Софт, 1998. – 240 с.: фотогр.
7. Karabowicz T. «Grupa Nowojorska». Drogi i rozdroża ukraińskiej literatury emigracyjnej po 1959 roku. – Lublin: Episteme, 2014. – 302 s. – S. 121-132.

Єдинення розбитого мира в літературному творчестві еміграційних поетів Нью-Йоркської групи
 Стаття присвячена поверненню літературного творчества еміграційних поетів, об'єднаних в 1959 року в Нью-Йоркську групу, к літературному дискурсу України. В статті розглядається феномен групи з позиції історичного розвитку на фоні її поетических видань. Задача статті состоить в тому, щоб дослідити і показати історію Нью-Йоркської групи як авторський творчеський феномен, но в контексті часового становлення групи, з перспективи об'єднання розбитого мира на фоні бурних епох і цивілізації. Нью-Йоркська група – це в українській літературі творчеська формація, котра, живя в еміграції в США, Бразилії і Німеччині, вдихновлялась Україною і вошла в канон української літератури другої половини ХХ в. Це були Емма Андіївська, Роман Бабовал, Богдан Бойчук, Женя Васильковська, Віра Вовк, Патриція Килина, Олег Коверко, Юрій Коломиец, Марія Ревакович, Богдан Рубчак, Юрій Тарнавський і Марко Царинник. На прикладі Нью-Йоркської групи в теченні цілого творчеського феномена видна зв'язь еміграційних авторів з материком, їх ностальгія по рідній землі, названна Александром Астаф'євем феноменом самосознання.

Ключевые слова: Нью-Йоркская группа, поэзия, эмиграция, изгнание, возвращение.

ББК 83 4

УДК 801: 82

М.М. Апанович, к.ф.н. (Київ)

Художній наратив поетичних збірок Г.А.Мороза «Земля», «Замок дитинства мого»

У статті проаналізовано поетичні збірки Мороза Геннадія Аркадійовича – «Земля» та «Замок дитинства мого». Творчість поета сповнена протиріч. З одного боку, читач знаходить у книгах поета глибокі філософські вірші, сповнені нетривіальної медитації та тонкого ліризму, а з другого – невдалі стильові експерименти, еkleктизм мислення, безпідставний потяг до зображення абсурду, зухвалий антиестетизм, небалість думки, невдалу «гру в слова» тощо.

Ключові слова: індивідуальний стиль, філософічність, медитація, ліризм, епатаж, еkleктизм, асоціація, метафора, алегорія.

M.M. Apanovych Artistic narrative of poetry collections by H.A. Moroz "Zemlya" ["Earth"], "Zamok dytynstva mogo" ["Castle of my childhood"]

The article analyses the poetry collections by Moroz Gennady Arkadiiovych — "Zemlya" ["Earth"], "Zamok dytynstva mogo" ["Castle of my childhood"]. Poet's creative work is full of contradictions. On the one hand, the reader finds the poet's deep philosophical poem, full of trivial meditation and subtle lyricism in the books and, on the other, — bad stylistic experimentation, eclectic thinking, ungrounded train to impicture absurd, audacious anti-aestheticism, opinion negligence, failed "game of words", etc.

Keywords: individual style, philosophy, meditation, lyricism, epatage, eclecticism, association, metaphor and allegory.

Постановка проблеми в загальному вигляді та її зв'язок із важливими завданнями сучасного літературознавства. Уродженець Бережан, а нині мешканець міста Маріуполь, Геннадій Мороз – один з відомих представників сучасної української поезії. Член спілки письменників України, лауреат премії В. Сосюри, він запам'ятався читачам своїми поетичними збірками «Сині паморозки» (1981), «Море» (1983), «Вересневі дні» (1985), «Земля» (1989), «Вулиця якірна» (1990), «Ратуша» (1998), «Замок дитинства мого» (1998).